

برقراری ارتباط بین هنر و محیط زیست

پارک مجسمه المپیک موزهی هنر سیاتل

نارسیس سهرابی

زمانی که موزهی هنر سیاتل تصمیم به ساخت پارک مجسمه المپیک در مکان کنونی گرفت، این کار جاه طلبی بزرگی محسوب می‌شد؛ چراکه مکان در نظر گرفته شده، سایتی متروکه و صنعتی در بخش شمال غربی شهر سیاتل بود که در پی سال‌ها استفاده صنعت گاز و نفت، کاملاً آلوده بود.

پارک مجسمه المپیک سال ۲۰۰۷ در فضایی به مساحت ۳۶۰۰۰ مترمربع با عنوان موزهی مجسمه در فضایی باز ساخته شد. زمین این پروژه توسط مبالغ اهدایی سرمایه‌گذاران اصلی آن، یعنی کمپانی مایکروسافت و دیگران، با سرپرستی موزهی هنر سیاتل در سال ۱۹۹۹ خریداری شد. در سال ۲۰۰۱ در پی برگزاری مسابقه‌ای بین‌المللی شرکت ویاس/مینفردی^۱ برنده‌ی تهیه‌ی طرح این پارک مجسمه شد. این پارک مجسمه در زمینی با تفاوت سطح ۱۲،۱۹ متری میان سطح خیابان اصلی و کناره‌ی ساحل شکل گرفته است؛ در حالی که عبور یک خط راه‌آهن و خیابان محلی، این سه سطح‌بندی را به خوبی با فرمی Z شکل که در دو طرف امتداد بیشتری دارد به‌خوبی پوشش می‌دهد.

نحوه‌ی حرکت و مسیر بازدیدگان در پارک به‌خوبی طراحی شده است، به‌گونه‌ای که ورود بازدیدکنندگان از سطح خیابان با فضای کافه و نمایشگاه و محل برگزاری چیدمان‌های موقت شروع می‌شود و از طریق سازه‌های فضایی به قسمت‌های بعدی هدایت می‌شود و در حین حرکت، چشم‌انداز مناسبی را برای دیدن کوه‌های المپیک، دید به سمت غرب شهر و بندر سیاتل فراهم می‌کند. در طول مسیر Z شکل، سه گونه اکولوژی گیاهی مناطق شمال غرب آمریکا برای طراحی این سایت در نظر گرفته شده است. در بخش‌های مختلف، فضاهایی جهت استقرار مجسمه‌های هنرمندان مختلف دیده می‌شود. در این محوطه بیست مجسمه از هجده هنرمند به صورت دائمی نصب شده است. همچنین به شکل دوره‌ای رویدادهای هنری موقت و چیدمان‌هایی با تاکید بر محیط زیست در این مکان قرار می‌گیرد. به‌عبارتی یکی از رویکردهای این پارک برقراری ارتباط میان حوزه‌های مختلف هنر دیداری، طبیعت، استفاده از فرم‌های ارگانیک و غیرارگانیک

بی‌نوشت

۱. Weiss/Manfredi / ۲. Mark di Suvero / ۳. Ellsworth Kelly / ۴. Alexander Calder / ۵. Jaume Plensa / ۶. Louise Bourgeois / ۷. Louise Bourgeois / ۸. Roy McMakin / ۹. Ginny Ruffner / ۱۰. Mark Dion / ۱۱. Beverly Pepper / ۱۲. Mark di Suvero / ۱۳. Teresita Fernandez / ۱۴. Louise Nevelson / ۱۵. Roxy Paine / ۱۶. Tony Smith / ۱۷. George Rickey / ۱۸. Richard Serra / ۱۹. Tony Smith

به‌عنوان روشی جدید برای فضا سازی شهری است.

هدف اصلی این پارک برقراری ارتباط میان هنر و محیط زیست است. در واقع پارک مجسمه‌های سیاتل اهمیت استفاده از آثار هنری در جهت بالابردن سطح اطلاع‌رسانی به منظور توجه به محیط زیست را خاطر نشان می‌کند. از سوی دیگر، رویکرد غالب موزه‌ی هنرهای سیاتل حرکت از هنر پاپ به هنر محیطی است؛ از این رو آثار هنری زیادی را از موزه‌ها به منظر شهر انتقال داده‌اند تا این آثار در فضای عمومی شهر قرار گیرند. بنا بر نظریه محسن مصطفوی، معمار برجسته، «این پارک مجسمه، معماری در فضای گسترده است» به شکلی که استقرار مجسمه‌ها در جهت معرفی هر چه بهتر منظر شهری تعریف شده است. در چیدمان مجسمه‌ها توپوگرافی زمین به‌خوبی در نظر گرفته شده بود. با توجه به اینکه فضای متروکه‌ی صنعتی به پارک مجسمه تبدیل شده است، شعار اصلی این پارک حمایت از محیط زیست با بهره‌گیری از هنر شهری است.

در این سایت بیست اثر هنری نصب شده که در ادامه به نام آثار و هنرمندان مربوطه اشاره می‌شود:

اثر مارک دی سورو^۲ با عنوان بونیون چس، ۱۹۶۵؛ اثر الزورت کلی^۳ با عنوان کرو بیست و چهار، ۱۹۸۱؛ اثر الکساندر کالدر^۴ با عنوان ایگل، ۱۹۸۱؛ اثر جامن پلنسا^۵ با عنوان اشو، ۱۹۷۱؛ اثر لوییس بورژوا^۶ با عنوان یک، دو و سه مجسمه‌ای بلانشس یک، دو و سه، ۱۹۹۶؛ اثر لوییس بورژوا^۷ با عنوان فادر اند سان، ۲۰۰۴ - ۲۰۰۶؛ اثر روی مک مکین^۸، مجسمه لاو اند لاس، ۲۰۰۵؛ اثر ژنی ریفتز^۹، با عنوان ماری انویتیشن: ا پلیس تو ریگارد بیوتی، ۲۰۱۴؛ اثر مارک دیون^{۱۰} با عنوان نیوکم ویواریوم، ۲۰۰۶؛ اثر بوری پیپر^{۱۱} با عنوان پیر اس ونتاگولی سه، ۱۹۶۷؛ اثر مارک دی سورو^{۱۲} با عنوان اسکوپرت سوناتا، ۱۹۹۲؛ اثر تریسیتا فرناندز^{۱۳} با عنوان سیاتل کلود کاور، ۲۰۰۶؛ اثر لوویرنولوسون^{۱۴} با عنوان اسکی لنداسکپ یک، ۱۹۸۳؛ اثر روکس پینت^{۱۵} با عنوان اسپلیت، ۲۰۰۳؛ اثر تونی اسمیت^{۱۶} با عنوان استینگر، ۱۹۹۹؛ اثر جورج ریکی^{۱۷} با عنوان تو پلات ورتیکال هورتیزنال وریشن سه، ۱۹۷۳؛ اثر ریچارد سرا^{۱۸} با عنوان ویک، ۲۰۰۴؛ اثر توی اسمیت^{۱۹} با عنوان واندرینگ راکس، ۱۹۶۷.

